

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

FIELATO BARCELONI

—Vol dir que no porta res de pago?... Apa, home, esquitxi la bossa, un indult, una zona neutral, lo que sigui...

Les veus de la terra

Totes les veus de la terra següen al comte l'Arnau, segons en Maragall. Ara, amb motiu del viatge del senyor Dato a Catalunya, totes les veus de la terra segueixen al president del Consell de ministres. I això què, aquest, de comte l'Arnau no en té res.

Veus que li parlen de la zona franca; veus que li parlen dels presos de 1909; veus que li parlen d'uns altres presos carlins; veus que li parlen d'un processat catalanista; veus que li parlen de les delegacions de la Mancomunitat.

El senyor Dato, ja abans d'arribar a Barcelona, està atabalat, aixordat, nerviós, frenètic. Aquestes veus no li agraden al senyor president. El seu mal no vol soroll...

Si no vol soroll, si no vol sentir les veus de la terra, més o menys estridents, ¿perquè ve a Barcelona el senyor Dato? Aquí hi ha veus, perquè hi ha vida forta. Per tenir un viatge quiet de turista, el senyor Dato podria haver anat a Albacete o a Badajoz.

El sociòleg

El senyor comte de Romanones no ha vingut precisament a Barcelona. Però hi ha passat camí de les Balears... El senyor Dato ve de debó, fa el viatge exprés per visitar la capital de Catalunya. Pot-ser, tot passant, el polític entremaliat haurà tingut més èxit que el polític sociòleg en sa visita oficial.

Dies enrera el cel de Barcelona s'havia posat núvol per al senyor Dato. La tempesta semblava acostar-se. Ja se sentia el proper rodolar dels trons i es veia un feix de llamps a la mà irada del Júpiter regionalista, o sigui en Pol de La Veu. A Madrid la alarma era grossa. Se posava ja en bateria els canons granífugs, i al mateix temps se preparava el paraigües...

Pobre senyor Dato! Ell, fet d'aigua-mel, té el privilegi de pertorbar els elements atmosfèrics de Catalunya i d'atreure damunt seu els xàfecs i les tempestats. ¿Serà això una malastrugancia del plàcid jugador de tresillo?

Mes, en els dies darrers, el temps polític ha millorat. Múltiples clarianes blaves i clares han trencat la núvolada menaçadora. En Pol-Júpiter ha hagut de desar els seus llamps. Tot havia estat un malentès, pel que es veu. Es que a Madrid, com el senyor Junoy acaba de dir sotilment, no saben traduir el català d'en Pol.

Cal creure, doncs, que el president del Consell vindrà a Barcelona sense que succeixi cap estropici gros. Els catalans no aullarem, com escriu amablement *El Parlamentario*, ni tant sols *ladraemos*, com més amablement escriu *El País*. Tot lo més, farem la cara llarga al senyor Dato i li recordarem que no ha pagat les lletres acceptades dels projectes econòmics.

Tal és la situació política en el moment que escrivim aquestes ratlles. Això no vol dir que d'aquí al diumenge no pugui haver-hi un nou canvi de temps. Som a la primavera, i aquest mes és el mes d'abril, capritxós i enjogaçat. El senyor Dato no podrà estar tranquil del tot fins que senti xiular el tren que el torni a Madrid.

Pel demés, el senyor Dato no ve com a polític, sinó com a sociòleg. Ell és un sociòleg per damunt de tot. La fama li ve d'aquelles lleis socials mal copiades del francès que va implantar anys enrera. Agafada la fama, el senyor Dato s'ha posat a jaure, que és cosa que molt li plau. En realitat, tota la sociologia del president del Consell de Ministres se pot embolicar en una fulla de pi.

FULMEN

La guerra i els generals francesos

L'expedició del general D'Amade a Orient té tots els aires d'una reparació. Entre les qüestions paraleles a la gran qüestió de la guerra, n'hi ha una que podríem dir-ne *dels generals*. Després de les llargues i fondes dissensions que treballaven l'exèrcit francès (dreyfusisme, lluita religio-

sa, ministeri Combes, fitxes, etc.), la guerra havia de suscitar una mena de competència rencorosa entre els partidaris dels generals de dreta o dels generals pura i francament republicans.—La salvació de la patria se deuria als generals catòlics, postergats per les intrigues maçòniques,—deien els uns,—No,—responien els altres,—precisament aqueix Joffre de tan meravelloses facultats és un home de tota confiança per a la República.—I així s'aprofitaven les més petites i puerils indagacions sobre la vida privada i els sentiments dels capdills, com si les facultats militars dependessin de les crencies íntimes.

La figura del general de Castelnau, singularment, s'oferia com un exemple de les passades pretericions governamentals i com una vaga promesa de futures restauracions d'altar i trono... ¿Qui sab? Els diaris tendenciosos senyalaven a l'admiració àvida de les multituds la seva figura predestinada; i exaltaven l'estoïcisme amb que rebia la nova de la mort dels dos fills, tot just començada la guerra.—El general Pau, d'una sola mà, invàlid gloriós de l'altra campanya, era un altre model de conductors catòlics. I així anaven escatint-se les tendències més dissimulades i problemàtiques de cada futur candidat a la restablerta mariscalia.

Per altra banda, no mancaven els qui exercien una feina inversa, desjectant amb insistència perfidiosa els generals d'esquerra. D'una d'aqueixes maquinacions va ésser víctima el general Percin, defensor de Lille, quan els francesos evaquaren per primera volta aquesta plaça. Fou precis que'l propi ministre de la Guerra (si no recordo malament) reivindicà per escrit la conducta del digne general Percin.—Quan el general Michel, governador de París, fou substituït per Gallieni en el moment de l'irrupció sobre la capital, no mancà de dir-se que'l capdill rellevat era un militar de parada, un home purament polític, de la confiança dels ministres, anomenats *sectaris*.

En canvi s'ha fet el silenci sobre la missió delicadíssima del general Dubail, defensor de Verdun, i home qui no ofereix cap dubte a la més escrupulosa de les consciències republicanes.

El cas del general D'Amade va ésser un poc fort. La calúnnia contra ell arribà a l'insinuació de que se l'havia fusellat, per greus mancaments en el servei, aleshores del desastre de Gravelotte. Val a dir que D'Amade té bona fama entre les esquerres. El seu nom romangué eclipsat fins avui, en que se li confià el manament de les tropes destinades a Orient, no se sab bé si a Turquia o a Egipte. I veieu com la tercera República francesa renova l'expedició de Bonaparte en la persona d'un home qui segurament no somniaria, quan torni, en cap 18 brunari...

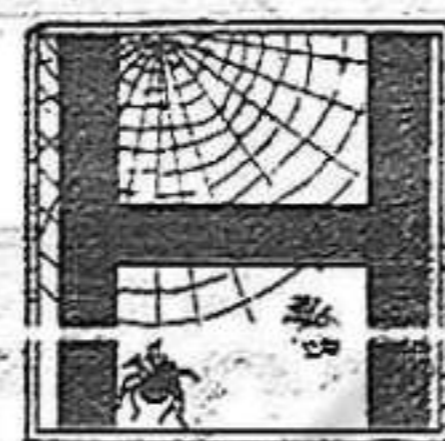
El cop d'Estat! La vella obsessió de les dretes, incapaces de lograr per sí soles una restauració autocràtica. A l'hora present, tota la turba reaccionaria està guaitant si apareix el cavall de qualsevol general Roget vencedor, per a arrapar-s'hi com el vell Deroulède i llençar-lo a la nova guerra santa. Fins aqueixa noble figura del Rei Albert és una il·lusió per a les obliques voluntats de certa multitud. Com si l'acceptació de la corona de França pel Rei Albert no representés un gest invers a l'heroica actitud del rei oposant-se a col·laborar amb el cesarisme provocador contra la república lliure i civil; i com si no representés també la renúncia a la pròpia independència i personalitat de Bèlgica.

Quan la guerra actual s'ia estudiada com a lluita interna d'esperits, la competència entre els generals serà tal volta fonament representativa. La República actual, més confiada i severa, no ha implantat res que s'assembli a l'expeditiu sistema dels comissaris civils que la Convenció enviava als seus exèrcits, atacats per tota l'Europa. No haurà tombat la testa de cap Custine, per a la salvació del poble. Apoiada en aquest poble, la República de 1915 espera que bé podrà creure-se-la digna de no ésser substituïda per l'Imperi de 1870, ni tampoc per la monarquia de 1814 i 15, qui, per a triomfar, necessità, dues vegades, l'ajuda d'un poderós exèrcit estranger...

GABRIEL ALOMAR

Un nou partit

EM vist aquests dies que rodava pels diaris l'anunci d'un partit republicà, nou de trinca.

No tenim gaire fe en els partits actualment constituïts, un bon xic desacreditats pels errors o l'excés de complacència dels seus prohoms, però no creiem que'l millor remei a la greu crisi que sofreix actualment el partit republicà sigui precisament una nova senyera que vingui a barrejar-se amb la nombrosa i abigarrada col·lecció de banderes que's ballen en el nostre camp.

La creació d'un partit nou, si és obra d'un formidable moviment d'opinió, pot resultar una obra de feconds resultats, però si és fruit del càlcul d'uns quants homes que per despit o per vergonya han hagut de sortir-se de la comunió a que perteneixien, no pot constituir de cap manera una obra sòlida. La reflexió pot organitzar-lo un partit, però no crear-lo. L'acord d'uns quants homes, encara que n'hi hagi d'eminents, pot arribar, tot lo més, a edificar una nova capelleta.

Ademés, a l'organitzar actualment un nou partit republicà, corren un risc els seus iniciadors. La gent, escarmentada, pensa sempre lo pitjor i molts creuran i diràn que si ara es crea una nova agrupació política és amb mires a una conjunció republicana que forçosament s'haurà de fer en les properes eleccions de regidors si es vol guanyar. I, naturalment, el nou partit podrà presentar la factura per a l'obtenció d'unes quantes actes de regidor.

Nosaltres veiem amb simpatia tot lo que significa un bon desig d'organitzar els molts i valiosos elements republicans que avui viuen allunyats de la política, asquejats pel desgavell o cosa pitjor que regna en les nostres files, però la desitgem tant aquesta reorganització i aquest resorgiment dels antics entusiasmes que'ns dol veure-ho en unes circumstàncies més propícies al fracàs que a l'èxit.

El nou partit que deuria organitzar-se i que sempre seria de palpitant actualitat seria el dels soldats rasos de la República. Un agrupament dels innombrables milers de republicans que no volen actes, que no tenen la vanitat del nom, que's guanyen la vida treballant honradament, que no fan de comparses a cap eminència. Una organització robusta que pugui posar-se al servei d'una candidatura republicana quan aquesta no's compongui de vividors sense escrúpols; que pugui pendre part en un moviment revolucionari, quan no sigui una salvatjada pertorbadora; que pugui donar calor i entusiasme a una manifestació quan no s'nagi llençar al carrer per a fer el jòc als *meneurs* de per riure.

D'un nou partit així sí que'n formariem part desseguida, ben resolt a no buscar-hi altra cosa que ocasions d'esmersar energies i de fer sacrificis en profit de Catalunya i de la República.

JEPH DE JESPU

PROGRAMA

de la visita d'en Dato a Barcelona tal com hauria de tenir lloc per a que'l President del Consell es pogués fer ben bé càrrec de la ciutat.

A les nou del matí.—Arribada al Baixador del Passeig de Gracia.

A dos quarts de deu.—Gran recepció a la Casa del Poble, a escoltar les queixes dels *descamisats*.

A les deu.—Visita al vell hospital del carrer de Idem.

A dos quarts d'onze.—Excursió subterrània per les clavegueres.

A les onze.—Passeig (a peu) per l'entornat de la Rambla de les Flors.

A dos quarts de dotze.—Àpet al «Xirnguito», entremig dels carregadors del moll.

A les dotze.—Inspecció higiènica a les Escoles Municipals del casco antic.

A dos quarts d'una.—Visita a la Presó Model, amb discursos dels presos polítics.

A la una.—Gran *lunch* a «La Mina» del carrer de Trenta Claus.

A dos quarts de dues.—Visita als «barris baixos» (districte de les Dreçanes i de Montjuïc).

A les dues.—Inspecció econòmica i administrativa de totes les dependències de l'Ajuntament.

A dos quarts de tres.—Visita als cafès de «camareras».

A les tres.—Excursió a la Mina de Moncada, amb tastet d'aigües dubtoses.

A dos quarts de quatre.—Gran manifestació de la Neutralitat, amb concurrencia de consumidors de pa, de llogaters de pisos i d'obrers sense feina.

A les quatre.—«Merienda democràtica» al Coll, amb assistència de tots els que n'estem *fins al coll*.

A dos quarts de cinc.—Passeig instructiu pels *turons* d'escombraries que omplen els nostres carrers.

A les cinc.—Visita als barris de la Reforma.

A dos quarts de sis.—Extraordinària representació del vaudeville *La Presidenta*, al Paralelo.

A les sis.—Sopar d'honor a «La Rectoria», ofert per l'Excel·lentíssim Governador civil senyor Andrade.

A dos quarts de set.—Solemnia recepció al Asil dels Pobres, del Parc.

A les set.—Despedida a les autoritats. Arribada a l'estació, grans xiulets de la màquina al arrencar el tren... i bon vent i barca nova!

SONATA XXI

que'ns estimen! No poden pensar sinó en nosaltres, àdhuc ens venen a veure. Ahir en Romanones, demà en Dato.

Jo, la veritat, no sé què me'n pensi. Quin mal de ventre els hi deu haver agafat an aquests senyors que aixís, de sobte, se recorden tant de nosaltres. Tant tranquils que estàvem.

En el viatge de'n Romanones hi ha hagut una cosa que ha fet riure molt i que conto que encara farà riure més. Veurem què serà lo que farà riure en el viatge d'en Dato.

Lo que ha fet riure en el viatge de l'il·lustre coix, no ha estat una cosa sinó una personeta. Se tracta del cèlebre ex-regidor, fill d'aquell cèlebre batlle que es deia Rius i Tauler i al que n'omenaren marquès d'Olérdola.

Mireu que això de que'l passant de'n Carner, l'esquerrà rabiós, republicà dels més *austers*, el deixeble d'en Sunyol, tot d'una se'ns converteixi en monàrquic i monàrquic d'en Romanones!

Ai, Manelet! ja pots llençar a la bassa la vida austera, perquè amb en Romanones no hi ha austeritat sino rebesses.

Bona conxorxa heu fet tu, en Junoy i el comte de Lavern.

Es una desgracia que an en Junoy no l'hagin fet baró de Puigcerdà, aleshores tots els bromistes vacil·lants serien nobles.

Comte de Lavern.
Marquès d'Olérdola.
Baró de Puigcerdà.
El bon amic Caliban vos faria una corran-

Antologia bàrbara dels temps moderns (Núm. 15)

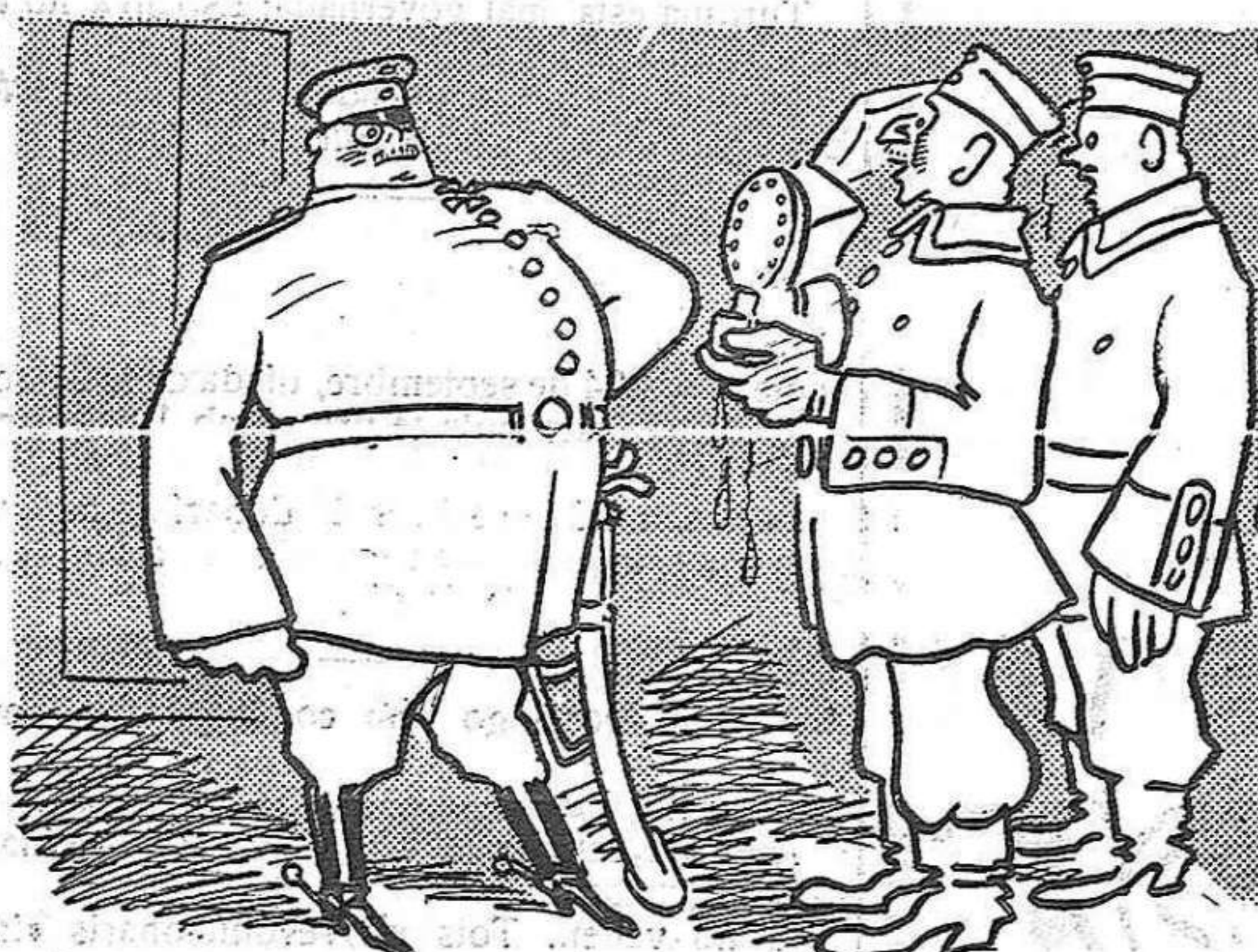

TELEGRAMA DE BERLIN

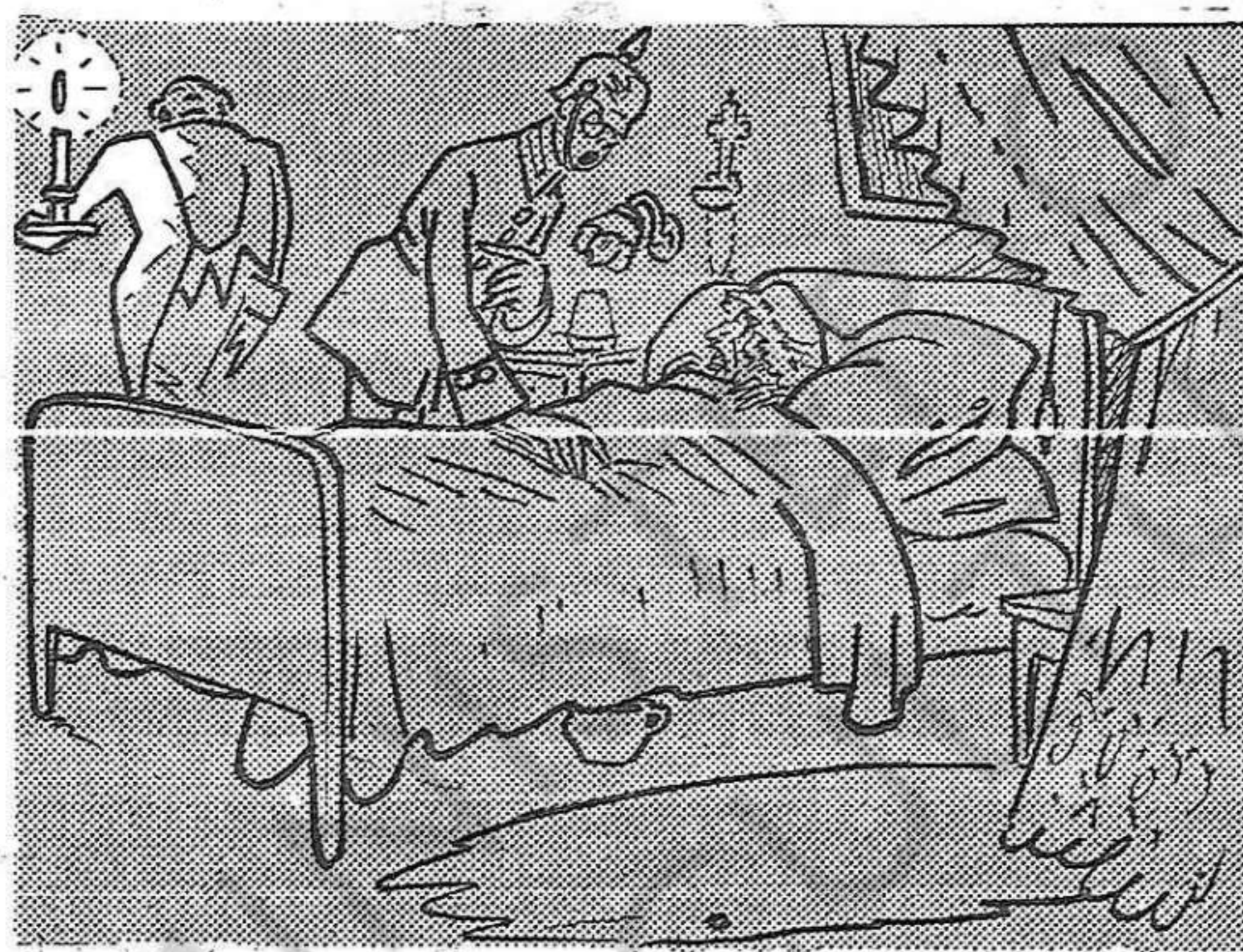
«Amb gran entusiasme acaba de fer-se l'allistament dels nous reclutes voluntaris.»

—Si vé la Kety, que's comenci a ficar al llit.
—I si no vé?
—T'hi fiques tu.

—Komandant, an el ranxo d'avui hi havem trobat aquesta sabata francesa.
—Sí, però vaja, no us podeu queixar, que lo de dintre devia ésser ben substanciós.

—Sento haver-li de dir, senyora, però els llits són per als oficials invasors.
—I doncs jo, com dormiré?
—Com?... No s'amoïnï, dona; els meus soldats ja tenen l'ordre d'assegurar-li el sueño eterno.

Visites perilloses

MECRES passat va arribar el senyor comte de Romanones. Demà, diumenge, arribarà don Eduard Dato. Dos maules que són el gat i la rata de la política espanyola.

Tant per a l'un com per a l'altre les autoritats barcelonines despleguen un luxe de precaucions capaces d'inspirar un terror desmesurat a les persones més sensates.

Respecte a la permanència del primer, deien els diaris, el dia de l'arribada: «El governador dictó ayer la orden del dia para el servicio de vigilancia extraordinaria que habrán de prestar los cuerpos (!) con motivo del viaje del conde. Una de las brigadas de policía, que más en contacto ha de estar con el ex-presidente del Consejo de ministros, es la de socialismo y anarquismo (!), de que es jefe el señor Martorell. Estarán vigiladas las estaciones, el domicilio del conde de Lavern y el muelle donde embarcará el ilustre hombre público.»

L'actual president, senyor Dato, lo mateix que'l coixet, no s'estarà més que unes quantes hores a Barcelona; i per a unes quantes hores de tecs i recepcions d'un primer ministre les precaucions encara seran més grans, la proba és que a hores d'ara...

«Sobre el viaje del señor Dato a Barcelona han conferenciado el gobernador civil y el capitán general.»

Fins el capità general... Diguin si no n'hi ha per a posar els peus de punta.

Tanta precaució fa mala espina als pacífics veïns de la nostra ciutat, que comencen a preguntar-se: Quina de grossa n'hauran feta, que tant la temen?

Vagin a sapiguer!
El fet és que amb aqueixes visites d'il·lustres polítics la tranquil·litat perilla. La nostra més que la d'ells.

I tant senzill que fóra no venir!

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 9 AL 15 DE ABRIL DE 1915

Per terra

La batalla dels Carpats segueix aspra i terriblement mortífera. Els reforços austro-alemanys han retrassat l'invasió d'Hongria pels russos; però el perill de l'invasió segueix essent gros.

Al front occidental, els francesos han tornat a emprendre l'ofensiva entre el Mosa i el Mosela, o sigui entre Verdun i Metz.

Per mar

Alguns altres vaixells mercants tirats a fons peis submarins.

Després del corsari alemany *Prinz Eitel Friedrich*, el també corsari alemany *Kronprinz Wilhelm* ha hagut de refugiar-se a Newport News (Estats Units). Ambdós seran interns.

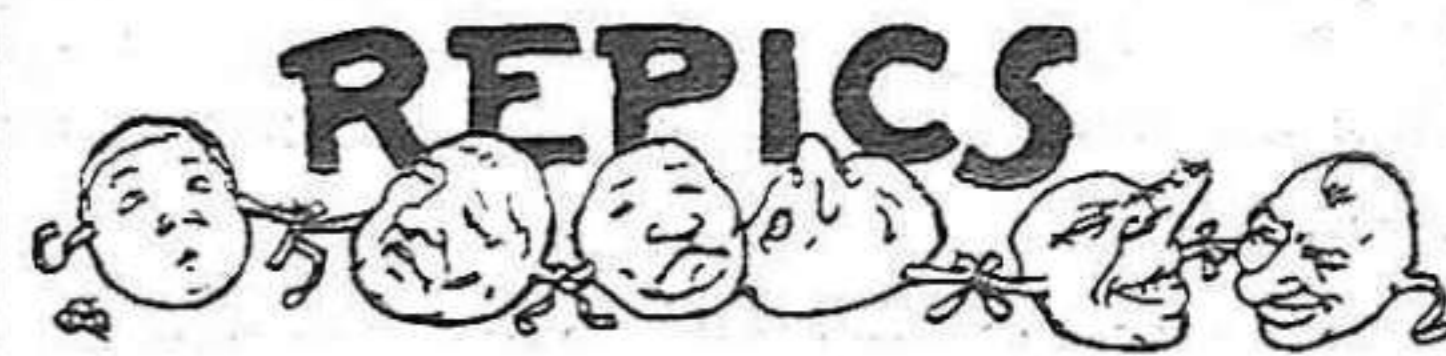
Queden lliures els Oceans de vaixells germànics.

El navili francès *Saint Louis* ha bombardejat eficaçment un important campament turc prop de la ciutat de Gaza.

Per l'aire

Els avions aliats han continuat els seus eficaces raids. Ha tingut especial importància el bombardeig aeri de Ostende i Bruges.

Els *Zeppelins*, per no quedar malament, han tirat algunes bombes sobre poblacions obertes. Tres avions alemanys han sigut abatuts.

Albre, el dimarts, als periodistes, el ministre de la Governació va dir-los-hi, en un tò que delatava la seva alegria, que dels telegrams que li havien enviat els governadors civils es deduïa que en tota Espanya no ocorria novetat.

Això és, indubtablement, molt satisfactori, però això dona també una idea exacta de la situació del país.

De tal modo estan avui a Espanya els negocis, que'l dia que'l Govern pot fer-nos saber que en lloc hi ha hagut manifestacions tumultuoses...

C. GUMA

da per l'estil d'aquella que dedicà al inclit don Pere Muntanyola.

«Rius i Rius i Maristany i el baró de Puigcerdà per fé un tuti, per fé un tuti no més falta que'n Milà.

Olérdola sí
Olérdola no
Nos faltaba el cuarto pero no salió».

Doncs sí, Manelet, molt bé! Això són conviccions i lo demés romanços. Ara només ens falta que en Sandiumenge (fill ainé) vagi a rebre an en Dato i davant d'ell executi un solo de trompa imitant lo que sigui, ara el Tanhaüsser, ara la bocina d'un auto.

I a tot això esperant el discurs de don Antoni, no López, sinó Maura. Què dirà l'amo de l'urc?

Sembla que a Madrid hi hà por. Corren unes vèus volàtils que pot-ser ens explicarien el motiu d'aquests viatges. Diuen que la cosa anirà forta i els trets de dret; diuen que quan caigui en Dato no serà pas el comte de Romanones qui li vagi al darrera; diuen que si en Villanueva serà l'encarregat d'aplanar el camí per a que torni a manar-nos el mallorquí desterrat de la confiança reial; diuen que si en Cambó, diuen que si en Lerroux... diuen, diuen. Per a mi si fan baró a don Emili Junoy ja estic content. La veritat és que després dels articles del *Dia Gráfico* s'ho mereix tot.

I això que en les altures no han sentit son parlament sobre el dret a vacillar. Es admirable, nosaltres, després d'escoltar-lo devotament, no fem més que repassar-lo i procurar ficar-lo en nostre cervell. Una vegada aconseguit deixarem de banda aquell llibret de Descartes que tant aimavem abans.

Ja tenia raó aquell de Madrid que deia que don Emili era el cap millor organitzat de Catalunya! I pensar que un pocavergonya, s'atreveix a dir que l'autor de la lloança debía ésser un gallista.

Simvergüenza. Doneu-me beure.

MORITZ XXVII

Notes de fóra

Pinell.—S'ha celebrat en aquest poble el matrimoni purament civil del veí Ignasi Borrás amb la veïna Francisca March. Aquest parell d'espavilats lliurepensadors, per a demostrar que no tenen llana al clatell, s'han volgut casar a Cà la Vila a plena llum, abandonant l'eterna fosca que regna en la fàbrica de la fè o catau dels xarrupa-llànties.

L'ensorabona a l'Ignasi i a la Francisca, i que tinguin forsa descendència, ben lliure i ben republicana.

El viatge de Sa Excel·lència

I

A PUNT DE MARXA

—Senyors, me'n vaig a províncies.
—Una passejada?

—Cal

Governant d'esperit pràctic i sociòleg consumat, vui veure amb els meus ulls propis què'ls hi passa, com estan els pobles que avui regento, i que espero regentar un temps bastant llarg, encara, si Déu no hi posa entrebanes.
—Bonic pensament!...

—Ho diuen

pel viatge?

—I pel «bastant llarg» que referint-se al seu mando acaba de deixà anar.

«Els canvis de ministres són sempre perjudicials per la nació... i pels ministres que cessen.

—Molt ben xafat!

—Quan marxa?

—Dintre mitja hora.

—El venim a acompanyar!...

—Anem, doncs, que sentiria que'l tren m'escapés...

—Avall!...

II

L'EXCURSIÓ

A l'entrada de la vila un superb arc triomfal; pels carrers fanals, banderes i balcons endomassats.

Es la una. Gran tiberi en el saló principal del Casino de l'Indústria.

El menú és espatarrant: onze plats, vins de primera, i al *descorcharse* el xampany, vint o trenta hermosos brindis on les frases retumbants i els elogis al «gran home» saltan com foc granejat.

A les vuit, segon tiberi a l'Institut Comercial. Més grans plats, més vins selectes, més cigarros, més xampany, més discursos entusiastes, ponderant l'habilitat i el talent de Sa Excel·lència. Visques, picaments de mans... «Gloria al pare de la patria!» «Que'ns torni a visità aviat!» Crits, pluja de flors... L'orquestra entona la marxa real.

III

RETORN

—Ya estoy aquí, amigos míos!...
—Al·leluia!... ¿Com ha anat l'excursió?

—Vinc contentíssim.

No'm podia imaginar que, en els pobles, el meu crèdit ocupés un punt tant alt. M'han rebut, no com un home, com un rei, com un soldà!...
—I en quant a lo que aquí es deia relatiu al mal estat de les coses?

—Tot infundis!...

Sí, senyors. A judicar per lo que acabo de veure, tant als pobles principals com a les modestes viles, sempre que's presenti el cas, se'ls pot augmentar els impostos amb tota tranquil·litat.

tuoses, ni assalts de forns, ni motins, ni tiros, explica el fet com una cosa extraordinària i, admirat, diu als periodistes:

— Saben?... Avui no hi ha hagut novetat. ¿Veritat que sembla mentida?

Eramos pocos...

Amb bastanta insistència vé circulant el rumor de que molt aviat quedarà constituït a Catalunya un nou partit republicà.

Aquí d'aquell *dicho*, però espatllat: Quants més serem, més plorarem.

La qüestió dels aliments està definitivament arreglada.

Aixís ho ha dit el senyor Dato, després de fer contar les grans quantitats de queviures de totes menes que, segons notícies oficials, es guarden en els magatzems.

Però el senyor Dato s'ha descuidat de dir-nos una cosa. ¿Quina és la quantitat de moneda que per adquirir aquests queviures guarden els espanyols en el fons de la butxaca?

Es el cas d'aquell desgraciat que duia les calces estripades.

— Com és que vas així? — li preguntava un conegut.

— Perque no tinc altres calces que aquestes.
— Però, tonto! Si a les sastreries en trobaràs tantes com vulguis!...

A Barcelona, aquests dies, ha tingut lloc un miting ben original. Un miting d'empleats de l'Ajuntament. Eren 40 que van ésser nomenats per a formar una brigada *eventual* d'higiene per a fer fugir el tifus de Barcelona i han quedat cessants.

El tifus va fugir, afortunadament, però aquests empleats no volen fugir i diuen que les seves col·locacions deuen ésser vitalícies.

Aixís ho varen demanar en el miting i estàn disposats a fer soroll.

La veritat, entre'l tifus i aquesta altra plaga no sabem quina és la pitjor.

Per a saber quins negocis han portat cap a l'Alemanya al home d'electricitat, en Joan Pic i Pon, varem anar a parlar a l'il·lustre encarregat de negocis estrangers del nostre Ajuntament, el cèlebre literat Pompeius Gener.

En Pompeius Gener ens va parlar amb la clarividència que acostuma. Ens va dir:

— Res de negocis, ni de futures exposicions... En Pic, ferm amic dels aliats, ha anat a Alemanya per a declarar la guerra a l'alcalde de Berlín en nom de la minoria radical.

Diuen que en Fabra, l'amo del *nuvol gràfic*, va anar a trobar al comte de Romanones per a oferir-li la venda del seu diari.

Van fer tractes i el comte de Romanones ho trobava car.

En Fabra va dir:

— Miri, el diari sol li dono per tant, ara, diari i director — l'home del Cairo — li dono per la meitat de preu.

En Marsillach ha fet un article al *Liberal* de Madrid contra en Prat de la Riba. Li diu lleig, gràs, patós. La veritat aquest article, amb aquests adjectius, ens fa recordar la paraula que un home diu a una dona quan aquesta li nega un favor. I pot-ser sí que's tracta d'algun favor denegat, i pot-ser sí que aquest favor denegat per en Prat de la Riba haurà estat perque en Marsillach és un home lleig.

A tot Espanya s'ha iniciat una subscripció per a fer un homenatge a la memoria d'en Lluís Morote, aquell periodista tan cavaller i tan enamorat de totes les llibertats.

L'homenatge serà una estatueta que s'aixecarà en els jardins nobles de Madrid.

El primer en donar un cèntim a aquest homenatge ha sigut el ministre de l'Argentina a Madrid.

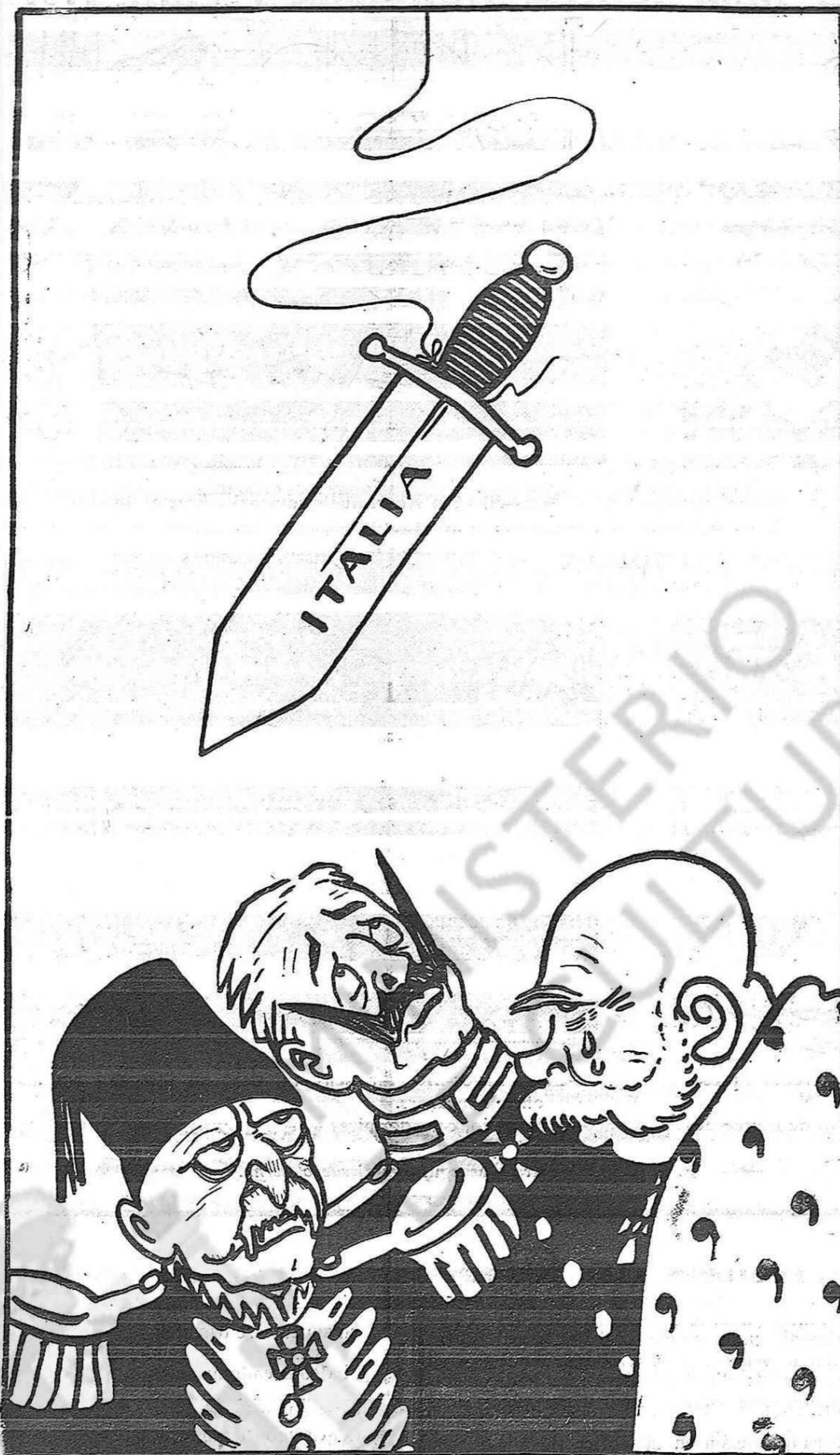
Ara com ara no sabem de cap ministre espanyol que hagi donat ni un cèntim. Al menys per gratitud deurién posar el seu nom a la llista, que tots sabem que, a Espanya, arriben a ésser ministres totes aquelles persones que paguen un diari.

Es clar que aquesta regla té la seva excepció; la d'en Milà i Camps, que no arribarà mai a tenir cartera. Però és que aquest no paga un diari, aquest paga una fulla per a que la gent odii a dos noms ben espanyols en Cánovas i en Cervantes.

Sembla que'ls mauristes estàn empipats amb en Dato perque aquest senyor vol accedir a la demanda dels radicals indultant a tots aquells ciutadans que pateixen en un presidí per haver estat embolicats els dies de la setmana gloriosa.

I els mauristes tenen raó d'empipar-se. L'honor més gran per a un home de govern és que la seva obra sigui duradera, eterna... i si surten

LA BAIONETA DE DAMOCLES

— Sabeu, companys, que aquests fabricants de macarrons tenen unes bromes molt pesades?

LA "FIESTA NACIONAL"

— Què m'en diu d'això, senyor Muley?
— Que sembla que'm trobi a casa.

al carrer aquestes víctimes ja no quedaria res de l'obra legislativa de'n Maura.

A pesar de la fresqueta que encara es deixa sentir...

Oficialment, el Butlletí Eclesiàstic ens fa sapiguer que'ls capellans de la nostra Catedral han canviat els hàbits d'hivern pels d'estiu.

Ja és tenir fogots!

El senyor González Besada, president del Congrés, està recorrent dies ha les nostres possessions del Nord d'Àfrica.

Diu que hi ha anat per a estudiar les necessitats d'aquell país.

De les necessitats nostres no se'n preocupa. Es clar! Com que aquí tot marxa vent en popa!...

Se vive!... Se cobra!... Se es presidente del Congreso!...

¿Què diable volen que's posi a estudiar?

Segons unes declaracions que l'ex-ministre romanonista Pérez Caballero, ha publicat en un diari de Madrid, Turquia i Espanya tenen una gran semblança.

I tanta!... Com una gota i una altra gota. Turquia no té un cèntim; Espanya no té un quarto.

Turquia està mal governada; Espanya no ha conegut mai un govern que pugui anar.

Turquia, en fi, és el país de la *Sublime Puerta*; Espanya és la terra de la *Puerta del Sol*.

Un batlle festós.

El senyor Boladeres ha entregat un missatge al bisbe, demanant que's declari festa de precepte el dia 24 de setembre, diada de la Mercè.

Es que encara no'n té prou amb les que celebra?

Doncs, miri, nosaltres li donariem tant pel gust i per la banda, en materia de festes, que n'hi deixariem fer cada dia.

A Santo Domingo han començat una nova revolució.

A Portugal està a punt d'esclatar-ne una altra.

A Mèxic segueix el seu curs la que va inaugurar-se mesos enrera.

Ja ho veuen. Tots els revolucionaris «treballen».

Tots, menys els d'aquí.

Però això no és estrany.

Estàn els pobres tan ocupats organitzant comitès, fent i desfent juntes, redactant manifestos... i arrencant-se la pell els uns als altres!...

Els requetés del pla de Barcelona projecten una excursió (passeig militar) al Turó de Moncada, el dia 2 de Maig.

No està mal la diada: *dos de Mayo!*

En Junyent i en Solferino *emulant* an en Daoiz i an en Velarde.

I de les Corts, què?

El Govern ja ni en parla, ni segurament es recorda que jamai hagin existit.

De segur que si ara algú anés a trobar an en Dato i li digués:

— Ep, mestre, com estem de Corts?

Ell, tot extranyat i després d'un rato de rumiar respondria:

— Corts... Corts... ¿Que vol dir les de Sarrià?...

Dissabte vinent, dia 24

Número extraordinari

DE

LA CAMPANA
DE GRACIA

La Guerra a Europa
La fam a casa - Actualitat
política espanyola

Vuit planes

Dèu cèntims

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Trinita Ch. Llorilleu y C^{as}